

Çağdaş Eğitim ve Sınıfta Kalmak

Yılmaz KÜÇÜKMERİÇ (*)

Ülkemizde, ortaöğretimde öğrenci başarı oranı düşündürücü... Dünyada, uluslararası sıralamada sondayız. Gelişmiş ülkelerde başarısızlık % 3-5'i geçmezken, bizde öğretim yılı sonu % 50'lere varmakta, eylül döneminde % 30 civarında seyretmektedir!... Sınıfta kalanların bir kısmı öğrenimi bırakmakta, sınıf öğrenci sayısının normalin üstünde artmasına neden olmakta ve eğitim öğretimi olumsuz yönde etkilemektedir. 50 kişilik sınıfta 12 öğrencinin iki yıllık olduğunu görüyoruz. Böylece 38 kişilik sınıfın iki yıllıklarla 50'ye ulaştığını, bunun sınıfların normal sayıda oluşumunu engellediğini gözlüyoruz. Sağlıklı bir eğitim öğretim için sınıfların hiç değilse 40 kişiyi aşmaması gerekir.

Dünyada, 3-5 ülke dışında sınıfta kalma diye bir sorun kalmamıştır. Örneğin 4A sınıfını ele alalım. Ders yılı sonunda başarılı olan öğrenciler, ertesi yıl 5A'ya, başarılı olamayanlar 5B'ye devam ediyorlar. 5A ile 5B'nin düzeyi farklı olduğu için farklı program uygulanıyor. Öğretim yılı sonunda 5A'dan başarılı olanlar 6A'ya, olamayanlar 6B'ye; 5B'den başarılı olanlar 6B'ye, başarılı olamayanlar ise 6C'ye devam ediyorlar. Böylece tüm öğrenciler okuldan A, B ve C diploması alarak aynı süre içinde mezun oluyorlar. A diploması ile mezun olanlar Üniversiteye, B diploması alanlar kendi konumuna uyan bir yüksek okula gidebiliyorlar. C diploması alanlar ise yeteneklerine göre bir işe girip yaşama atılıyorlar. Bu uygulama sonucu gençler başarısızlığın kötü etkilerinden korunmuş, yetenek ve güçleri ölçüsünde öğrenim görmüş, demokratik eğitimin gereği fırsat eşitliğinden yararlanmış oluyorlar ve sonuçta sınıflarda öğrenci birikimi olmadığından sınıflar normal sayıda oluşuyor, sınıfların öğrenci sayısı sorun olmakta çıkıyor ve eğitim öğretim için olumlu bir ortam sağlanmış oluyor. Ayrıca üniversite kapılarında da yığılma olmuyor.

Bizde de eğitim öğretimi çıkmazdan kurtarabilmek için gecikmeden sınıfta kalmaya son vermek, elemeyi hedef alan, çağdaş olmayan, bireye saygı göstermeyen, demokratik eğitime ters düşen; bilimsel, çocuğa gence göre olmayan bu uygulamayı terketmeliyiz. İlgili ve yeteneğine göre öğrenmek isteyenleri, geç ve güç öğrenenleri neden engelliyor, daha okul sıralarında iken geleceklelerini ve umutlarını karartıyoruz!... Neden bilimsel, çağcıl, insancıl olanı gözardı edip, fırsat eşitliğine,

(*) İstanbul-Kadıköy Ticaret Lisesi Fransızca Öğretmeni

biyresel öğretime, demokratik uygulamaya yer vermiyoruz?... Biraz geç ve güç öğrenenlere gelecek için tüm kapıları kapatıyor ve onlara gelecektekenden yana umutsuzluğu, korku ve endişeyi armağan ediyoruz. Böylece toplumda huzursuzluk ve büyük sosyal sorunların doğup büyümesine neden oluyoruz!... Bu insanın yapısına aykırı bir uygulama ve zorlama. Her öğrencinin öğrenme gücü ve hızı bir değıil. Eğitimde her çocuk ve genç yeteneğı ve gücü oranında yararlanma olanağına kavuşturulmalı; başaramama kaygı ve korkuları giderilmeli ve daha dengeli, huzurlu bir toplum oluşumu için bu uygulama geciktirilmemelidir. Böylece normal sayıda, 40 öğrenciyi aşmayan sınıfların oluşumu ve sağlıklı bir eğitim öğretim ortamı hazırlanmış olacaktır.

Bizler çocuklarımızı sınıfta bırakmakla daha başlangıçta geleceklerini kendi ön yargılarımızla ve bilimsel olmayan uygulamalarımızla çıkmaza sokuyor ve sosyal, toplumsal sorunlarımızı arttırıyoruz. Bu çarpık uygulamaya son vermeli, onların önünden sınıfta kalma engelini kaldırmalıyız. O zaman farklı düzeyde sınıflar ve programlar oluşturmak gerekeceğinden, öğretmenlerin de nitelik, genel kültür, alan ve meslek bilgisi yönünden daha iyi yetiştirilmeleri, yeni eğitim durumlarına göre bilgilendirilmeleri, staj dönemlerinin ileri ülkelerdeki uygulamalar örnek alınarak düzenlenmesi, birkaç yılda bir en son çağcıl bilimsel yenilikleri, branşındaki gelişmeleri izleyip öğrenebilmesi için yurt içi ve yurt dışı kurslara, yerel seminerlere katılmaları sağlanmalı, bu etkinliklere katılmadığı, başarı gösteremediğı sürece terfi ettirilmemeli, bu gibiler en geç üç yıl sonunda pasif bir göreve atanmalıdır.

İki yıldır basınıımızda yer alan, son günlerin önemli haberlerinden biri, İstanbul sokaklarında yeni türeyen gençlik çeteleri ve bunların arasında giderek kızışan, cinayetlere varan bir savaşıım yaşanıyor olması... Yaşları 13-17 arası bu gençlerin hemen tamamına yakınının iki yıllık, derslerinde başarısız, disiplin cezası almış, okulla ilişığı kesilmiş, özel yeteneğı olmayan liseli gençler oldukları yapılan araştırma ve anketlerden anlaşılmaktadır. İstanbul Kadıköy yakasında her lisenin adını taşıyan bir çetenin varlığı ciddi bir eğitim sorununun habercisidir. Bunun önemi nedir?... Artık sınıfta kalmaya, bur çarpık uygulamaya son verilmeli, bu eğitsel, sosyal ve toplumsal soruna seyirci kalınmamalıdır.

Ayrıca eğitimimizi bu denli başarısız kılan en önemli nedenlerden biri de her yıl aynı derslerin tekrar okutulması, ders çeşidinin çokluğudur. Örneğın Ticaret Lisesi bir meslek okuludur. Amacına yönelik bir eğitim öğretim verilmesi gerekirken, Ticaret Lisesi I. sınıfta tam on yedi tür ders okutulmaktadır. Bu durumda beklentisine yanıt alamayan öğrenciler daha başlangıçta hayal kırıklığına uğrayıp başarısız olmakta veya pek çoğı bunca yoğun bir çalışma içinde yorgun ve bitkin düşmektedirler. Bu durum onların ruhsal dengelerini de bozmaktadır. Bu nedenle Ticaret

Lisesi I. sınıflarında başarı çok düşüktür. I. dönem başarı oranı yüzde sıfır olan sınıflara tanık olmaktadır!... Bu duruma nasıl seyirci kalabiliyoruz!... İlginç ve ibret verici!... Ama öğretmenler kurulları ve tutanakları birer formalite olarak benimsendiği sürece bu durum sürüp gideceğe benzer!...

Sonuç

Artık herşey bilen bireyler yetiştirmek yerine, gerekli olanı, çağcıl ve güncel olanı öğretmeli, çağdaş eğitime yönelmeliyiz. O zaman amaca ulaşılacak ve beklenen başarı sağlanacaktır. Çağdaş eğitime evet, sınıfta kalmaya hayır diyebilirsek eğer!...

KAYNAKLAR

1. Yörükoğlu, Atalay. **Gençlik Çağı**. Ankara 1987-İş Bankası Kültür Yayını.
2. Çağatay, Neşet-Yörükoğlu, Atalay-Oğuzkan, Ferhan. **Gençliğin Eğitimi**. Ankara, Dış Matbaacılık 1986.
3. Baltaş, Acar-Zuhal. **Stres**. Evrim Matbaacılık, İstanbul 1987